

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 14-09-36804 מעיוף ואח' נ' נצרת עילית ואח'

בפני כב' השופט יונתן אברהם

העותרים 1. רמון מעיוף

2. רנא מעיוף

ע"י ב"ב עו"ד משה אזולאי

נ ג ד

המשיבות 1. עיריית נצרת עילית

2. אלה שוסטר - מנהלת אגף הכנסות בעיריית נצרת עילית

ע"י ב"ב עו"ד שי אהרון

פסק דין

אלה עובדות הצריכות לענייננו.

בנצרת עילית ברחוב תבור 79 מצוי נכס שייעודו למגורים בן 3 קומות, אשר לגביו נצבר חוב ארנונה בסך של 158,348 ₪ אצל המשיבה 1 (להלן: "העירייה") המתייחס לתקופה שמשנת 2003 ועד שנת 2011.

ברישומי העירייה רשום היה הנכס על שם אחיו של העותר 1 (להלן: "העותר"), שמו אדמון מעיוף. אדמון הנ"ל הגיע לעירייה בשנת 2011 וטען כי אין הוא המחזיק בנכס וגם אינו בעליו וכי שני אחיו הלא הם העותר וד"ר חנא מעיוף שהינו האח השני, מצויים בסכסוך משפטי לגבי הבעלות בנכס.

אדמון נדרש על ידי העירייה להציג אסמכתא משפטית הקובעת מי הוא המחזיק בנכס. בהתאם לכך הגיש אדמון ביום 01/04/11 הודעה כי הוא אינו מחזיק בנכס ובהמשך ביום 13/02/13, הוצג בפני העירייה פסק דין בערעור של בית המשפט המחוזי בנצרת הקובע כי הבעלות בנכס נתונה למר חנא מעיוף. עוד נקבע באותו פסק דין כי העותר החזיק בנכס כבר רשות חינוך וניתן כלפי העותר צו שיפנה את הנכס עד ליום 12/02/14.

משהוצג פסק הדין הנ"ל (שאישר פסק דין של בית המשפט למשפחה) בפני העירייה, זקפה העירייה את החוב הנ"ל לחובתם של העותרים שהינם בני זוג.

ביום 26/02/14 נשלחה על ידי העירייה הודעת דרישה לתשלום לעותרים.

ביום 01/06/14 נשלחה על ידי העירייה התראת גבייה ראשונה לפי פקודת הגבייה.

ביום 29/06/14 נשלחה על ידי העירייה התראת גבייה שניה לפי פקודת הגבייה.

גם בעקבות משלוח כל הנ"ל, לא שולם החוב על ידי העותרים.

ביום 04/08/14 הגישו העותרים השגה.

העיריה שסברה כי ההגה הוגשה לאחר המועד הקבוע בחוק, החלה לנקוט הליכי גביה כנגד העותרים.

עקב כך הוגשה ביום 15.9.14 העתירה דן יחד עם בקשה לעיכוב ביצוע הליכי הגביה הנ"ל. בהחלטת ביניים ולאחר שתגובת העיריה לבקשת העיכוב לא הוגשה על אף חלוף המועד, ניתן צו ביניים לעיכוב הליכים כמבוקש.

ביום 21/09/14 נתקבלה החלטת מנהל הארנונה הדוחה את ההשגה וזו נשלחה לעותרים.

טענות העותרים

במקור הוגשה העתירה כנגד נקיטת הליכי גבייה על ידי העירייה אל מול העותרים, לרבות עיקולים. נטען כי ההליך המינהלי טרם הושלם והעירייה פעלה שלא כחוק עת נקטה בהליכי גבייה. עד לדיון בעתירה, הוגשה כאמור השגה ונתקבלה בה גם החלטה והצדדים הרחיבו טענותיהם גם בעניין זה.

העותרים טענו כי לא ניתנה להם זכות טיעון בפני מנהל הארנונה ולו הייתה ניתנת להם האפשרות להסביר את הדברים, הייתה התוצאה שונה. בתמצית טוענים הם כי החזיקו בתקופה הנ"ל אך ורק יחידה אחת מתוך שלוש יחידות אליהן פוצל הבית הנ"ל וזאת לאחר שהבית חולק לשלוש יחידות.

במסגרת הדיון שהתקיים בפניי, שב ב"כ העותרים וטען כי נקיטת הליכי גבייה בטרם הסתיים ההליך המינהלי, נוגדת את החוק.

לטענתם, היה על העירייה להקפיד את הליכי הגבייה כל עוד לא הסתיים ההליך המינהלי. עוד נטען כי ההודעות שנשלחו כמפורט לעיל, לא נתקבלו אצל העותרים כלל וכלל והם לא ידעו על חיובם עד להליכי הגבייה.

כמו כן נטען כי גם אם החוב ייוחס בסופו של דבר לעותרים, הרי שיש להפחית ממנו הנחה בשל היותו של העותר 1 נכה מאה אחוז ומגיעה לו הנחה.

נטען גם כי התשובה להשגה נודעה לעותרים אך ורק לאחר שצורפה לכתב התשובה לעתירה שהוגש על ידי ב"כ המשיבות.

במהלך הדיון אף ביקש ב"כ העותרים לקבל הסכמה של המשיבות כי יוגש ערר על ההחלטה בהשגה לפי ההליך בחוק ולצורך כך יוסכם על הארכת מועד, אולם המשיבות טענו כי חלף המועד להגשת השגה ולא הסכימו לכך.

טענות המשיבות

המשיבות טענו כי המשיבה 2 היא ממלאת תפקיד בלבד אצל המשיבה 1 ולא ראוי היה להגיש את העתירה נגדה כלל.

לטענתו, בדין יוחס החוב לעותרים, שכן, בית המשפט המחוזי בדחותו את הערעור על פסק דינו של בית המשפט לענייני משפחה, קבע מפורשות כי הנכס הוא בבעלות חנא מעיוף וכי העותרים החזיקו בו במהלך ההתדיינות ואף ניתן נגדם צו פינוי שמועדו 12/02/14, משמע בתקופת החוב הם אלה שהחזיקו בנכס.

הן טענו כי דרישות החוב וההתראות על נקיטת הליכים נשלחו אל העותרים, אך אלה לא נדרשו לקבלם מבית הדואר ועל כן בחלוף המועד להגשת השגה ומשלא הוגשה, ננקטו הליכי הגבייה כדין.

בהתייחס לטענת העותרים כי ההודעות נשלחו לכתובת הנכס נשוא הסכסוך בבית המשפט לענייני משפחה ולא לכתובתם העדכנית של העותרים, הציגו העותרים בפניי מסמך המלמד כי החזקה בנכס הועברה לד"ר חנא מעיוף או מי מטעמו ביום 26/08/14, משמע הם החזיקו בנכס הנ"ל עד לאותו מועד.

אשר לטענה כי ההליך המינהלי טרם הסתיים גם בשל הזכות להגיש ערר על החלטת מנהל הארנונה בהשגה, טענו המשיבות כי מועד זה חלף זה מזמן, שכן, ההחלטה ניתנה ביום 21/09/14 והמועד להגשת ערר בגינה כבר חלף.

דיון

מעיון בהחלטה בהשגה עולה כי בין נימוקי דחיית ההשגה לא עלה כלל וכלל נימוק כי ההשגה הוגשה לאחר המועד הקבוע בחוק.

עולה גם מפרוטוקול ההשגה שערכה מנהלת הארנונה בעירייה כי היא מתייחסת אחת לאחת לטענות העותרים לגופו של עניין.

משום כך, לא שוכנעתי כי המועד להגשת ההשגה אכן חלף ולא שוכנעתי כי מכתבי הדרישה לתשלום החוב וההתראות על נקיטת הליכי גבייה, אכן הגיעו לידי העותרים וכי הם ידעו על כך כי הולכים לנקוט נגדם הליכי גבייה. לו כך היה הדבר, מן הסתם הייתה ההשגה נדחית על הסף מנימוק זה.

משום כך, ראוי היה לקבל את העתירה ככל שכוונה כנגד נקיטת הליכי הגבייה. אזכיר כי ניתן כבר סעד זמני שעכב את הליכי הגבייה המינהליים עד לדיון בעתירה.

כפי שציינתי קודם, בינתיים חלה גם התפתחות בהליך המינהלי ביחס למועד הגשת העתירה, שכן, הוגשה השגה וזו נדחתה על ידי מנהל הארנונה.

עיון בכתב ההשגה מלמד כי נגד דרישת החוב טענו העותרים כי הם לא היו המחזיקים בנכסים נשוא חוב הארנונה, שכן, לדבריהם מן המסמכים שהוצגו בהליך המשפטי הנ"ל שהתנהל בבית המשפט לענייני משפחה, עולה כי חנא מעיוף טען שהוא בעלי הנכס וכך עולה גם מנסח הטאבו שהוצג באותו הליך, הוא גם אישר כי העותרים לא שכרו ממנו את הנכס באותו הליך ובחקירתו בבית המשפט

לענייני משפחה אישר כי הם מעולם לא תפסו בכוח את החזקה בנכס אלא הנכס שימש את כל משפחתו, לרבות אמו, אחיו ובני משפחותיהם התלויים.

עוד הם טענו כי לפי פסק דין שניתן בשנת 2007 בבית המשפט המחוזי בנצרת (מוצג ע/1), הוסכם בין אדמון מעיוף לוועדת הערר לארנונה ועיריית נצרת עילית, כי מדובר בנכס המחולק לשני נכסים ושתי יחידות דיור וביורר במשרדי העירייה העלה כי הרשות מודעת לכך וגם נציגיה ביקרו במקום ותיעדו את ביקורם.

עוד נטען בהשגה כי לחלופין זכאי העותר 1 להנחה בארנונה בשל נכותו.

בתשובת מנהל הארנונה לטענות הנ"ל במסגרת ההשגה (מוצג מש/1), נדחו טענות העותרים ונאמר כי פסק הדין של בית המשפט המחוזי קבע בסעיף 24 (ד) שהעותר החזיק בנכס כבר רשות ללא הגבלת זמן ועל כן הוא בעל הזיקה הקרובה ביותר לנכס ועליו לשאת בתשלום הארנונה.

עוד נאמר כי בהחלטה בהשגה, כי בפסק הדין הנ"ל נקבע שהעותר היה המחזיק היחיד בנכס ועל כן אין מקום לקבל את טענתו לחיוב מפוצל, שכן, מדובר בנכס אחד בלבד.

אשר לטענתו להנחה בארנונה, נאמר לו כי עליו לפנות בבקשה מתאימה לוועדת ההנחות של הרשות. עקב כך, נדחתה ההשגה.

עיינתי בטענות העותרים שנטענו בפניי, ולא מצאתי טענה משכנעת לקיומו של פגם בהליך ההשגה המצדיק התערבותי.

יתר על כן, עיקר טענותיהם של העותרים, נוגעות בקביעות עובדתיות אשר בדרך כלל מקום הביורר שלהם הינו בהליך המינהלי, בין בפני מנהל הארנונה ובין בפני ועדת הערר על החלטתו של מנהל הארנונה, ולא בבית המשפט לעניינים מינהליים, כך על פי ההלכה.

עיינתי גם בפסק דינו של בית המשפט למשפחה ובפסק הדין בערעור של בית המשפט המחוזי עליו הסתמכה העירייה והם אכן תומך לכאורה החלטת העירייה.

פסק דינו של בית המשפט לענייני משפחה מתייחס לנכס כולו ולא רק לאחת מיחידות הדיור שלו (ראה פרק ב' לפסק הדין). כמו כן בפרק א' לפסק הדין בסעיף 3 קובע בית המשפט למשפחה:

"רמון מתגורר עם משפחתו מזה 26 שנים בבית ואף שיפץ אותו".

גם בפרק ד' בסעיף 14 מביא בית המשפט מתוך טענות העותר כדלקמן:

"רמון טען כי הוא גר בבית מאז שנת 1981..."

משכך, ניכר לכאורה כי החלטת העירייה שנסמכה על פסק דין חלוט, תקינה.

ציינתי "לכאורה", זאת משום שלטעמי המקום לטעון כנגד החלטה זו הינה בסופו של דבר (לאחר דחיית ההשגה) בפני וועדת ערר ולא לפני בית המשפט לעניינים מינהליים ועל מנת שאפשרות זו תישאר פתוחה בידי הצדדים.

אשר לטענת העותרים כי לא ניתנה להם זכות עמידה בפני מנהל הארנונה, הרי שטענה זו נדחית. כתב ההשגה שהגישו העותרים, הוא מפורט והוגש למנהל הארנונה לפי הנוהל הקבוע בחוק וכל הטענות המפורטות בו, נידונו על ידי מנהל הארנונה.

מכאן לבקשת העותרים במהלך הדיון כי בית המשפט יורה על עיכוב הליכי הגבייה עד שיגישו ערר ויתקיים בו דיון.

המשיבות כאמור השיבו לטענה זו כי המועד להגשת הערר חלף, שכן, חלפו 30 יום מיום מתן ההחלטה וזאת ביום 21/10/14.
בתגובה לטענה זו, נטען מצד העותרים כי ההחלטה בהשגה לא הומצאה להם.

אין בדעתי להיכנס ולפסוק בעניין זה השנוי במחלוקת עובדתית בין הצדדים.
ככל שסבורים העותרים שטרם חלף המועד להגשת ערר וככל שנכונה טענתם כי על ההחלטה וההשגה נודע להם רק מתוך המצורפים לכתב התשובה לעתירה שהוגשה ביום 11/11/14, יתכבדו ויגישו ערר בפני ועדת הערר ויטענו כי החלטת מנהל הארנונה נודעה להם רק במועד הנ"ל, וועדת הערר היא שתדון בעניין זה ותחליט בו לאחר שכל אחד מן הצדדים יהיה רשאי לטעון בפניה את טענותיו בעניין זה.

על מנת לאפשר לעותרים למצות את האפשרות של הגשת הערר כמפורט לעיל, אני מורה כי צו עיכוב ההליכים שניתן בתיק זה, ימשיך לעמוד בתוקפו למשך התקופה המותרת להגשת ערר וזאת החל מיום 11/11/14.
ככל שיוגש ערר תוך התקופה הנ"ל, ימשיך צו עיכוב הביצוע לעמוד בתוקפו עד לדחייתו או למתן החלטה אחרת על ידי ועדת הערר.
בכפוף להארכת צו עיכוב הביצוע לתקופה הנ"ל, נדחות יתר הטענות של העותרים בעתירה.

בנסיבות, לא מצאתי לעשות צו להוצאות.

המזכירות תמציא העתק פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, ד' כסלו תשע"ה, 26 נובמבר 2014, בהעדר הצדדים.

יונתן אברהם 54678313
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)